הממשלה החדשה

(המשך מעמוד 23)

מברית־המועצות. אין ספק כי תיק כלכלי ממשי יכביד ביותר על בריאותו.

הגורם השני המונע מבגין לתת ללב־דאו את התיק הוא היחסים שהתהוו ביני־הם בעקבות קמפ־דייוויד. לנדאו התבטא בחריפות רבה כנגד בגין בישיבת הממש־לה שדנה בהסכם. לנדאו אומנם לא נכח בדיון בכנסת. הוא היה אז בחוץ־לארץ, וגם אם היה נוכח בו לא יכול היה להצביע, משום שאינו חבר־כנסת. אולם בגין נע־לב מהתבטאויותיו של לנדאו בישיבת ה־ממשלה ואפילו רטן על כך: „למה הוא לא בא לדבר איתי אישית, כפי שהוא נוהג תמיד? מדוע הוא היה מוכרח להגיד את הדברים האלה בישיבת הממשלה?"

בינתיים יושבו על פני השטח ההדורים שבין שני ותיקי האצ"ל, אולם מי שמכיר את בגין יודע כי הוא רואה בהתנהגותו של לנדאו בגידה, וכי לעולם לא יסלח לו על כך. כך או אחרת, בשיחה בין לנדאו לבגין, ערב יציאתו של ראש־הממשלה את הארץ, הוסכם כי הרעיון להטיל על לנדאו תיק בממשלה אינו משרת אף אחד מן הצדדים.

„אחר כך נדבר על עמית"

ב יתתיים עומד בגין בלחצים כבדים מצדו של מנהיג ש"ס, מאיר עמית, הרוצה לחזור לממשלה. עמית ממש מפ־גיז את בגין בשליחים וברצים, המבקשים ממנו לשקול שיבה לממשלה. עמית מב־טיח, ללא שום ביסוס ומבלי להתייעץ עם חבריו למיפלגה, את כניסת כל ש"ס לקו־

בגין וינדאו
מחלה וריב

אליציה. בגין יודע שאין כל ביטחון ש"י אומנם תצטרף לקואליציה, ואם אכן תצ־טרף תדרוש בוודאי שיהיה לה מיספר תי־קים כפי שיש לדימוקרטים, הפלג האחר של ד"ש. בינתיים אין בגין יכול להוריד מהדמוקרטים אפילו תיק אחד, ובוודאי ש־אינו יכול לעשות אינפלציה בממשלה ו־לתת ל־ש"י שלושה תיקים. אולם גם אם יצליח מאיר עמית לשכנע את חבריו ל־מיפלגה — הח"כים אמנון רובינשטיין, מרדכי וירשובסקי ושמואל טולידנו — כי כדאי ל־ש"י להצטרף לקואליציה גם בע־בור תיק אחד, התיק שלו, גם אז לא ישוש בגין לראות את עמית בתוך מס־שלתו. בגין כועס עליו ומאשים גם אותו בבגידה. למקורביו אמר: „בואו נגמור קודם את ההסכם עם מצריים ואחר כך נדבר על עמית. אם הוא ייכנס עכשיו הוא עוד יגיד שבגללו נחתם הסכם השלום."

עיקר הבעיה של בגין קשור בתיק ה־תעשייה, המיסחר והתיירות. בגין יודע כי בשבועות הקרובים יתרחש פילוג בסיעת לעם. הפילוג יתחולל כפי הנראה בשני שלבים: תחילה תתהווה חטיבה אחת, של אליעזר שוסטק ואהוד אולמרט, לעומת חטיבה שניה, של יגאל הורביץ, זלמן שו־בל, אמנון לין ומשה שמיר. ח"כ יגאל כהן יוותר בבדידות. בשלב השני יצטרף כהן לקבוצת הורביץ וקבוצת שוסטק־אול־מרט תצטרף לחרות.

כאשר תמיכתם של שוסטק ואולמרט מובטחת לו, נזקק בגין לתמיכתה של קבו־צת הורביץ, בעיקר משום שקבוצה זו היא עתה חוד החנית של מתנגדי בגין בנושא ההסכמים וארץ־ישראל השלמה. בגין רוחש גם סימפאטיה רבה ליגאל הורביץ שאותה אינו מסתיר. „אני אוהב את האיש הזה," נוהג הוא לאמר, „אני אוהב את יגאל." בשיחות בגין־הורביץ — השיחה האחרו־נה נערכה ערב צאתו של בגין לאמריקה — היה כבר ה„לא" של הורביץ פחות החלטי. בגין מקווה כי לבסוף יסכים הור־ביץ לשוב לממשלה. אם לא, מתכוון בגין, לצרף אליה את יעקב מרידור.

אך ביחס למרידור קיימות בעיות רבות, שהראשונה בהן היא שמו, המוכפש לאח־רונה, והסתבכויותיו הכספיות. כיום עומ־דים ותלויים נגד מרידור כמה מישפטים אזרחיים, שבהם תובעים ממנו אנשים ו־מוסדות מיליונים רבים של לירות.

כאשר נודע לכמה מעסקני חרות על הכוונה למנות את מרידור לשר, הם דרשו כי מרכז המיפלגה יחליט על כך. שניים מהם אף הודיעו כי הם מתחרים על התפ־קיד שנועד למרידור. אלה הם סגן־השר במישרד ראש־הממשלה, עורך־הדין ח"כ יורם מרידור, ואיש־העסקים ח"כ חיים קאופמן. בגין אינו רוצה באף אחד מה־שניים כשרים בממשלתו. הוא גורס כי מרכז תנועת החרות אינו רשאי לכפות עליו שר שבו אין הוא חפץ.

אולם כאשר גבר הלחץ בתוך המיפלגה, ועיקר הטענות הושמעו נגד מועמדותו של מרידור, הודיע בגין לכמה אנשי מיפ־לגה בכירים, כי אם ותטורפד המוע־מדות של מרידור הוא ימצא מועמד מחוץ לבנסת, שאינו עסקן מיפלגתי אך מקורב לחרות, וימנה אותו תחתיו. הניחושים לגבי המועמד המיסתורי של בגין, אם שהורביץ לא יחזור ומרידור ייאלץ להסת־לק מהמירוץ, הם רבים. יש המעלים את שמו הד"ר רודולף הכט, איש ממגורות דגון בחיפה, שקיבל מינוי כיועץ מייוחד לראש־הממשלה ומלווה את בגין במסעותיו הרבים. שם נוסף העולה מפעם לפעם הוא שמו של אחד הבנקאים הידועים ב־ארץ, אדם המקורב לבגין.

הבאלון שהתרוקן

ב עיה אחרת יכולה לצמוח דווקא מ־כיוון המפד"ל. קיימת אפשרות, ששר־החינוך זבולון המר יקום בוקר אחד ויודיע על התפטרותו מהממשלה. המר נמצא במצב קשה במיפלגתו שלו. לאחר הדיון וה־הפגנות על ההסכמים עם מצריים התגלה לפתע המר כמצביא ללא צבאות — הבא־לון המאיים של גוש אמונים התרוקן בקול שריקה דקה.

בעייתו של המר היא גם הסיבה לכך, שבינתיים המפד"ל שותקת ואינה מתמר־מרת על שהיא מקופחת מבחינת חלוקת התיקים בממשלה. בעיקר לעומת הדמוקר־טים של ידין. אילו היה בגין מציע מחר ל־מפד"ל תיק נוסף בממשלה, היתה המיל־חמה על תיק זה הורסת את הסטאטוס־קוו העדין בתוך המפד"ל ומאיימת להרוס את המיפלגה ואת מעמדה בתוך הממשלה.

אולם מנהיגי המפד"ל, שהם עסקנים פר־ליטיים משופשפים וערומים לא פחות מבגין עצמו, לא יוכלו לשבת בשקט. כאשר יגש בגין לחלוקה מחדש של התיקים בין מרכיבי הקואליציה.

אם יוצאים מתוך ההנחה שבממשלתו של בגין במתכונתה החדשה יהיו 19 תיקים, כמו היום, וישתתפו בה אותן ה־מיפלגות, תיעשה חלוקת התיקים לפי המפתח הבא: תיק אחד על כל 3.5 חברי־כנסת. לחרות עם דיין יגיעו אז 6 שרים, אחד יותר מכפי שיש להם היום; לליבר־לים יגיעו 4 שרים, בדיוק כפי שיש להם היום; ללעם שני שרים, עתה יש להם רק אחד; למפד"ל 4—3 שרים ולדמוקרטים 2.

אולם חשבון אריתמטי פשוט זה אינו חשבונם של עסקני המיפלגות. עסקני חרות יענו, כי לאמיתו של דבר אין לכ־לול בחשבון את ראש־הממשלה, ובגלל סיבות הפוכות, אין להכניס לחישוב את דיין ואת שרון, כך שמגיעים להם עוד 4—3 שרים. ייגאל ידין ושמואל תמיר לא יסכימו להקריב את התיק של כץ, לא משום שהשניים הם מעריציו הגדולים, אלא משום שהם יודעים שהדחתו של כץ תחלישם. המפד"ל תדרוש את המגיע לה, כשהיא פוולת לשר הרביעי.

כאשר יסיים בגין את המו"מ המדיני ויתפנה למלאכת השיבוץ המיפלגתית, הוא עשוי לגלות כי מאבק מדיני עם מדינת־אוייב מזה שלושים שנה קל יותר מהסדרים מיפלגתיים עם חברים־לנשק ועמיתים קרובים.

שיחה בטריאנה

(המשך מעמוד 27)

בן־ארי: „יש שני סוגים של עובדי־קרקע: מיקצועיים כמו התחזוקאים, ו־מינהליים כמו הפקידים. אנחנו נתחיל ל־שחק בהסכמות ביניהם. אפשר יהיה ללמד תחזוקאי להיות פקיד, אם הוא רוצה להישאר בחברה. יהיה קשה יותר ללמד פקיד להיות תחזוקאי, אבל אצל הפקידים אין כל־כך בעיות."

אריך: „הכל בסדר, אבל כל מה שאני רוצה זה להשיג אצלם מישמעת. אם אנחנו עושים ניתוח כזה בחברה, הכל יהיה בנוי על מישמעת. למדתי בפוליטיקה דבר חשוב: הכל קשור בפסיכולוגיה. עם פסיכולוגיה אנחנו נוכל לעשות לעובדים חווים והסכמים, ולהוביל אותם לאן ש־אנחנו רוצים בלי שהם ירגישו. בן־ארי, אני מכיר אותך, אתה יודע איך משתמ־שים בפסיכולוגיה."

בן־ארי: „תודה רבה, אדוני השר. אני שמח שאנחנו מבהירים עמדות. ה־שיחה הזו ביניינו היא שיחה חשובה ב־יותר. כעת אני רוצה להעלות עוד נושא אחד, העניין של ארקיע. אני חושב שצריך שאל־על תרכוש את ארקיע."

אריך: „בשום פנים ואופן לא. חשב־תי שאתה מכיר אותי ואת התורות ה־כלכליות שלי. אנחנו לא נרכוש את ארקיע בשום פנים ואופן. כל המגמה שלנו היא למכור חברות ממשלתיות, וחברות שיש לממשלה חלק בהן. מובן שלא נמכור את התעשייה האווירית, ואפילו בסופו של דבר לא נמכור את חברת החשמל. אבל את החלק שלנו, של אל־על בארקיע, אנחנו נמכור. אני רוצה להסביר לך משהו. העובדים של ארקיע, כמו עובדי אל־על, מתחילים להרים את האף. זה לא מוצא חן בעיני. אני רוצה לעשות עם ארקיע מה שאעשה באל־על. אל־על תמכור את המניות שלה בארקיע."

■ ■ ■

ב ן־ארי: „למי? להסתדרות?"*

אריך: „אני לא מאמין שההסתד־רות תרצה או תוכל לקנות. לא, ההסתד־רות לא תקנה."

בן־ארי: „או למי? אולי שהממשלה תקנה את החלק של אל־על?"

אריך: „מה אתה מדבר שטויות? שהממשלה תקנה את החלק שלה מעצמה? אל־על זה גם כן הממשלה."

בן־ארי: „או למי תמכור?"

אריך: „אני לא יודע, אבל יהיה מי שיקנה, ואתה יודע למי אני מתכוון. אל־על לא צריכה לפחד מזה שתהיה עוד חברת־תעופה. גם אתה לא צריך לפחד מזה."

בן־ארי: „אני לא אפחד מזה, אם הממשלה תבטיח שהיא לא תתן לארקיע לטוס לחוץ־לארץ. שלא תתן זכויות־טיס לחוץ־לארץ לחברה החדשה."

אריך: „אנחנו לא ניתן, והם לא יוכלו להחזיק מעמד. אחרי שנתיים הם יבואו על ארבע לממשלה ולאל־על, ו־יבקשו לקנות בחזרה. אז אנחנו נקבע את הכללים ואף אחד, כולל העובדים, לא יוכל להרים את הראש. זו תהיה מכירה לשם קניה, בתנאים יותר טובים, אחרי שנתיים."

בן־ארי: „זה רעיון חדש בשבילי, תן לי לחשוב על זה. אפגש אתך בנמל־התעופה ביום שלישי, ואז נדבר על זה."

אריך: „אני לא יודע אם יהיה זמן ביום שלישי. אני אגיע לשדה עד שמונה־ורבע."

בן־ארי: „או נדבר אחרי שתחזור."

אריך: „בסדר. אני חושב שאפשר ללכת עכשיו."

בן־ארי: „אני רוצה לומר לך, אדוני השר, שזו היתה שיחה חשובה ביותר. הבהרנו את העמדות. וזה חשוב מאד. אני חושב שאנחנו צריכים לקיים עוד שיחות כאלה."

השר אריך קם וניגש למסעדה לחתום על החשבון, ואז אמר בן־ארי: „לא, אדוני השר. הפעם אתה אורח שלי."

* ההסתדרות ו„אל־על" שותפות ב־„ארקיע".

לוויתו של יעקובלה

כהן ריכזה יהלומים

תעשיינים

ו„בדוקאים"

כ מה מאות אנשים באו לחלוק כבוד אחרון ליעקובלה כהן. הם לא ידעו כי יחד עם גופתו, נקברת תקופה שלמה ב־תולדות הישוב.

הרכב הבאים להלווייה היה מאלף. אנשי־עסקים מכובדים, בחליפות כהות ועניבות, שעזבו לשעה קלה את מישרדיהם ממוזגי־האוויר, נראו לצד פשוטי־עם בבגדי־עבודה, תושבי שכונות הדרום, שבאו לר־אות בפעם האחרונה את בן שכונתם ש־הצליח.

יעקובלה איגד בתוכו את הסממנים של שנות ה־'30 באמריקה ושנות ה־'60 ב־

הבנים גדעון הבכור (למעלה) ו־דורון הצעיר (למטה), שני בניו של יעקובלה. דורון (14) שהה בניו־יורק, לשם עקר עם אמו מחמת ה־פירסומים בעיתונות הישראלית על אביו.

ישראל. כדי להיחלץ מתנאי־העוני בהם גדל, ולצבור כסף, לא היו לפניו אפש־רויות רבות. עולם־העסקים הכשר היה סגור ומסוגר בידי יוצאי אירופה ואמריקה, שלא הניחו לבן השכונות, ועוד ממוצא ספרדי, לעלות למעלה. הדרך המהירה, ו־הפנוייה לעשיית כסף, בידי בן־שכונות־עוני ממוצא ספרדי, היתה דרך הפשע ל־סוגיו.

יעקובלה עצמו אמר לי לא [illegible] בנעוריו לא היה צדיק, ואת כספ[illegible] בדרכים שמוטב לא לדבר עלי[illegible] מועדוני־קלפים, פריצות ושדיד[illegible] בלים על ההולכים בדר[illegible] יעקובלה הבין מהר, בש[illegible] כסף הגדול מצוי ב[illegible] ארבעה מועדוני־קל[illegible]

כל מועדון מכ[illegible]